

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY HEURY DE FORGE

Η ΘΥΣΙΑ

Σ' όλους ήταν γνωστός με τὸ ὄνομα: «Ὁ κύριος Ζάν». Κανείς δὲν ἤξερε τὸ ἐπώνυμό του, ἀλλ' οὔτε κι' ἐνδιαφερότανε νὰ τὸ μάθουν. Ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν, τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν καλὴ του καρδιά, γιὰ τοὺς εὐγενικοὺς του τρόπους. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔκανε παρέα σχεδὸν μὲ κανένα καὶ ἀπὸ χρόνια τώρα ἀπέφυγε τὸν κόσμον καὶ τὶς συναναστροφές.

Κατοικοῦσε σὲ μιὰ ἀπομακρυσμένη συνοικία στὸ Παρίσι, σ' ἓνα φτωχικὸ δωμάτιο, ἐπάνω σὲ μιὰ σοφίτα καὶ δὲν ἔβγαينه ἀπὸ τὸ σπίτι του παρά μόνο τὴν νύχτα, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ τοὺς γειτονες, πού τὸν ἔβλεπαν νὰ ζῆ αὐτὴν τὴν ζωὴ ἀπὸ χρόνια, τὸν περνοῦσαν γιὰ ὑποπτο ὑποκείμενο καὶ ἄλλοι τὸν θεωροῦσαν τρελλό! Ἐκεῖνο ὅμως πού τὸν εἶχαν γνωρίσει καλά, τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν σεβόντουσαν.

— Ἐγὼ ἔτυχε νὰ γίνω ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους — ἴσως ὁ μόνος φίλος του. Δὲν ξέρω πῶς τὸν εἶχα κάνει νὰ μὲ συμπαθήσει καὶ νὰ μοῦ ἀνοίγῃ κάπου-κάπου τὴν καρδιά του. Ἴσως γιὰ τὴν ἡξερὴ πῶς εἶχαμε γεννηθῆ κ' οἱ δύο στὸ ἴδιο χωριό, στὸ Σαιντ-Ρεμύ. Ἐν τούτοις κι' ἐγὼ, ἂν καὶ τόσο φίλος του, δὲν εἶχα ποτὲ μάθει τίποτα, γιὰ τὸ παρελθόν του, καὶ τὸν ἀποκαλοῦσα, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ τὸ ὄνομα «Κύριος Ζάν».

Ἐνα θράδυ ὅμως, καθὼς κουβεντιάζαμε κ' οἱ δύο μόνοι σ' ἓνα καφενεῖο, καὶ τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὴ ζωὴ μου, γιὰ μερικὲς παλιές μου περιπέτειες, καὶ ἰδίως γιὰ τὴν μεγάλη ἀγάπη μου πού ἔτρεφα στὸ κυνήγι, τὸν εἶδα νὰ σηκώνεται ἐπάνω, ἀπότομα, νὰ γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του καὶ νὰ μοῦ φωνάζει:

— «Α! ἄ! φίλε μου, ὥστε κυνηγᾶτε καὶ σεῖς... ὦ! εἶνε φριχτό, ἀπαίσιο πράγμα τὸ κυνήγι.

Τὸν κύτταξα ἔκπληκτος, μὴ μπορῶντας νὰ δώσω καμμιά ἐξήγησι στὴν ἀπότομη αὐτῆ στάσι του. Ἐκεῖνος βλέποντάς με ν' ἀπορῶ τόσο, προσέθεσε, σὲ λίγο, πιὸ μαλακά:

— Βέβαια, ἔχετε δίκην, δὲν μπορεῖτε ἔτσι εὐκολὰ νὰ μὲ καταλάβετε... Ἐγὼ μισῶ τὸ κυνήγι, τὸ μισῶ φοβερὰ, θανάσιμα καὶ σὰς συνιστῶ νὰ ξεχάσετε καὶ σεῖς, αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιο σπόρ, πού γιὰ μένα, τοῦλάχιστον, ἦτανε ἡ καταστροφὴ τῆς ζωῆς μου... Ἄλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία, γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε καὶ νὰ μὲ δικαιολογήσετε:

Καὶ ὁ μυστηριώδης φίλος μου, πού δὲν εἶχε ἀκόμα συνέλθει, ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

— Ὅπως βλέπετε εἶμαι πειὰ γέρος. Στὰ νειᾶτα μου ὅμως ἀγαποῦσα μὲ πάθος, μὲ μανία τὸ κυνήγι.

Θὰ ἔχετε θέβαια ἀκούσει γιὰ τὰ περίφημα ἐκεῖνα κυνήγια, πού γινόντουσαν πρὸ ἐτῶν στὸν πύργο τοῦ Βιλμόν, κοντὰ στὸ χωριὸ μας, τὸ Σαιντ-Ρεμύ. Λοιπόν, ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος πύργος τοῦ Βιλμόν, μὲ τὸ ἐκτεταμένο δάσος του, ἀνῆκε πρὸ τριάντα ἐτῶν, στὸν μαρκήσιο ντὲ Λογκπιέρ, πού ἔθεωρεῖτο ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ περίφημους κυνηγούς τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ κ. ντὲ Λογκπιέρ ἦταν συγχρόνως καὶ ἓνας ἀληθινὸς τζέντλεμαν, ἓνας πραγματικὸς εὐγενής, ἀντάξιος τῶν προγόνων του, στίς συχνές δὲ κυνηγετικὲς ἐκδρομὲς πού διοργάνωνε στὸν πύργο του, διέκρινε κανείς τὸν κομψότερο καὶ ἀριστοκρατικώτερον κόσμον τῆς Γαλλίας.

Στὰ κυνήγια αὐτά, πού θὰ μοῦ μείνουν πάντοτε ἀξέχαστα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, πρωτοστατοῦσε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μαρκήσιο καὶ ἡ κόρη του, ἡ Διάνα ντὲ Λογκπιέρ, ἓνας θαυμάσιος, ἔνας ἀσύγκριτος τύπος ξανθῆς καλλονῆς. Ἡ νεαρὴ μαρκησία μάλιστα ἔδειχνε ξεχωριστὴ ἐκτίμησι σὲ μένα καὶ τῆς ἄρεσε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί μου.

Τώρα ἀπὸ ποιά αἰτία ἡ ὠραία καὶ νεαρὴ μαρκησία εἶχε κληρονομήσει κι' αὐτὴ ἓνα τρελλὸ πάθος γιὰ τὸ κυνήγι; Ἄλλοι τὸ ἀποδίδανε στὴν ἐπιρροή πού ἐξασκοῦσε ἐπάνω της ὁ πατέρας της καὶ ἄλλοι πάλι στὴν

κάπως ἀνδρική ἀνατροφή, πού τῆς εἶχαν δώσει στὸν πύργο. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν κατόρθωσα νὰ τὸ ἐξηγήσω, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού ξέρω ἦταν πῶς ἡ δις Διάνα ντὲ Λογκπιέρ μᾶς ξεπερνοῦσε ὅλους τοὺς ἄνδρες πού θεωροῦσαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὡς ἔξοχους κυνηγούς.

Ὁ μαρκήσιος ἐννοεῖται πού ἔβλεπε πολλὲς φορές ὅτι ἡ κόρη του ἐξετίθετο σὲ πολὺ τολμηρές, κυνηγετικὲς περιπέτειες, εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἐπιθλέπη καὶ νὰ μὴν τῆς ἐπιτρέπη πειὰ τέτοια ριψοκίνδυνα παιχνίδια.

Ἐκεῖνη ὅμως τῆ χρονιά, θυμᾶμαι, ἡ Διάνα, παρακαλοῦσε ἀπὸ μέρες τὸν πατέρα της νὰ τὴν πάρῃ κι' αὐτὴν μαζί του, σ' ἓνα μεγάλο κυνήγι «δορκάδος» πού διοργάνωνε καὶ γιὰ τὸ ὅποιο ἡ μικρὴ μαρκησία, τρελλαινότανε πραγματικά. Ὁ μαρκήσιος στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀνένδοτος. Ὑστερα ὅμως ὑποχώρησε, ἀλλὰ μὲ πολλοὺς ὅρους: Πρῶτα-πρῶτα ἐτόνισε στὴν κόρη του, ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ μόνη της στὸ δάσος καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τοὺς ἄλλους, ὅτι τὸ ὄπλο της θὰ γεμιζότανε ἰδιαίτερος καὶ μὲ εἰδικὴ προσοχὴ καὶ γενικά, καθ' ὅλο τὸ κυνήγι, θὰ τὴν ἐπέβλεπε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔμπειρους κυνηγούς πού θὰ διαλεγόταν γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της.

Ἀκόμα θυμᾶμαι, ζωηρότατα, σὰν νὰ ἦταν χθές, τὸ πρωὶ, πού ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ἀξέχαστο, γιὰ τὸ περίφημο κυνήγι τῆς «δορκάδος». Εἶμαστε ἓνα σωρὸ καλεσμένοι, — περισσότεροι ἀπὸ πενήντα — ὅλοι γεμάτοι νειᾶτα, κέφι καὶ ζωὴ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑπέροχο μαρκήσιο ντὲ Λογκπιέρ, πού εἶχε δίπλα του καθάλλα στὸ ἄσπρο ἄλογό της, τὴν κόρη του, τὴν ὠραία ἀμαζόνα, Διάνα ντὲ Λογκπιέρ.

Ὅταν φθάσαμε σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασι ἀπ' τὸ ὠρισμένο μέρος, πού θὰ παραμονεύαμε τὸ πέρασμα τῶν ζαρκαδιῶν, ἀνοιχτήκαμε ὅλοι σὲ μιὰ γραμμὴ, ἀνάμεσα σὲ μιὰ συστάδα πυκνῶν δέντρων. Ὁ μαρκήσιος ἦτανε καμμιά τριανταριὰ θήματα μακρὰ ἀπὸ τὴν κόρη του, κρυμμένος κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι μας, μέσα σὲ πυκνοὺς εὐκαλύπτους.

Ἐξαφνα, ἀκούστηκε ἓνας θόρυβος μέσα στὰ φυλλώματα. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ καμμιά δεκαριά ζαρκάδια μαζί πρόβαλε φοβισμένο κι' ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά μας.

— Τὸ νοῦ σας! Τὰ τουφέκια σας! φώναξε κάποιος ἀπ' τὴν συντροφιά μας, καὶ ἀμέσως κατόπιν μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε στὸν ἀέρα γύρω μας...

Ἐγὼ ἤμουν πάντα κοντὰ στὴ Διάνα... πού ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ, σὰν τρελλὴ ὠρμησε πιὸ μπροστά ἀπὸ μᾶς καὶ λίγο δεξιότερα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα της. Ἐνα μεγάλο ζαρκάδι εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸ κοπάδι καὶ περνοῦσε, ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ, ἀπὸ κοντῆς...

Ἡ Διάνα εἶχε σηκώσει τὸ τουφέκι της καὶ ἐτοιμαζότανε νὰ τὸ σκοπεύσῃ... Ἐκανα νὰ φωνάξω!... νὰ τὴν σταματήσω!... Ἦταν ἀπέναντι στὸν πατέρα της, λίγα θήματα μακρὰ του...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ἀκούστηκαν δύο πυροβολισμοί, πού μοῦ πνίξαν τὴ φωνή στὸ στόμα... Ἦτανε πειὰ ἀργά... Τὸ ζαρκάδι εἶχε ξεφύγει τὶς σφαῖρες τῆς Διάνας, πού εἶχαν πετύχει ὅλες κατάστηθα τὸν πατέρα της!...

Ἐνας φριχτὸς στεναγμὸς πόνου ἀκούστηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα...

Ὁ μαρκήσιος κυλίστηκε κάτω βαρὺς μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος... Ἦταν νεκρός!...

Εἶνε ἀδύνατο νὰ σὰς περιγράψω τί ἐπηκολούθησε. Ὅλοι μας τρέμαμε γύρω ἀπ' τὸ πτώμα του, ἔξαλλοι, μὲ μιὰ βαθειὰ συγκίνησι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά μας...

Ἐγὼ, μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους συντρόφους μας συγκρατοῦσαμε διὰ τῆς βίας τὴν Διάνα, πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπάνω στὸν νεκρὸ πατέρα της, καὶ νὰ τὸν ἱγκαλιάσῃ νὰ τὸν φιλήσει...

(Ἡ συνέχεια στὴ σελ. 46)

Τῆς ἄρεσε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί μου

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 24)

Ένας από μᾶς τέλος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ μετέφερε στὸν πύργο. Ἐκεῖ, ὅταν συνῆλθε, μᾶς εἶδε ὄλους συγκεντρωμένους γύρω τῆς καὶ ρώτησε μὲ ἀγωνία :

— Καὶ ποῖος; Ποῖος ἦταν πού...

Πρὶν ἀκόμα τελειώσει τὴν ἐρώτησί της, ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος πού τὴν ἐπέβλεπε, ὁ ἀχώριστος συνοδὸς της, στάθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ σταθερὴ:

— Ἐγώ!... Μαρκησία!...

Ἡ δνὶς Διάννα ντὲ Λογκπιέρ ἔμεινε ἄφωνη. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ μὲ μιὰ αὐστηρὴ χειρονομία, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ της... Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε, μὲ κλονισμένο βῆμα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι...

Ὁ ἔνοχος αὐτὸς, φίλε μου, ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, νὰ τραθηγῆ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ζῆσθαι μόνος του, χωρὶς καμμιά συντροφιά...

Καὶ τώρα, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δὲν εἶδε πειὰ κυνένα, καὶ ὄλοι τὸν ξέχασαν...

Μετὰ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο δράμα, ζῆ ἐγκαταλελειμμένος, σὲ μιὰ ἔρημη γωνιά, ἡσυχος ὅμως χωρὶς καμμιά τύψι, γιατί, ὅπως θὰ καταλάβατε, δὲν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς τὸ μαρκησιό...

Ἡ δνὶς ντὲ Λογκπιέρ, ἀπὸ τότε, ποτὲ τῆς δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, οὔτε πρόκειται νὰ τὴν μάθῃ στὸ μέλλον...

Ὁ συνοδὸς τῆς ὅμως, πού τῆς ἔκανε ἐκεῖνη τὴ φριχτὴ, τὴν ψεύτικη ἐξωμολόγησι, εἶχε καταλάβει, πὼς ἡ κόρη αὐτῆ, ἂν ἐμάθαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, τὴ φριχτὴ, τὴν τραγικὴ, ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἴδια δηλαδὴ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζῆσθαι πειὰ, ὕστερα ἀπὸ τέτοιες τύψεις...

— Καὶ τί σᾶς ἔσπρωξε ἐσᾶς, ρώτησε τότε ἀπότομα, ξέροντας πειὰ ποῖον εἶχα ἀπέναντί μου, νὰ κάνετε μιὰ τέτοια θυσία, γιὰ τὴ δίδα ντὲ Λογκπιέρ ;

Ὁ γηραιὸς μου φίλος ἀναστένναξε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔλεγε ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ θάθη τῆς ψυχῆς του :

— Τὴν ἀγαποῦσα!... Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά... ἀσυλλόγιστα... μέχρι θυσίας... Ἡμῶνα διατεθειμένος νὰ τῆς προσφέρω καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴ ζωὴ μου, ἂν ἤξερα πὼς ἔτσι θὰ γινότανε πιὸ ἡσυχῆ, πιὸ εὐτυχισμένη...

HENRY DE FORGE

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

Ἡ Μάτζυ κατάλαβε πειὰ ὅτι ὁ Τζὼν εἶχε ἀρχίσει νὰ μπλέκῃ στὰ δίχτυα της. Καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν κατακτῆσθαι.

Ἐνα πρῶτὸ λοιπὸν ὅταν πάλι τὸν συνάντησε τὴν ὀρισμένη ὥρα παραπονέθηκε:

— Ἡ θίλλες μας εἶνε τόσο κοντὰ κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ παίξουμε μαζὺ ἢ νὰ τρέξουμε μὲ τ' ἄλογά μας στὸ δάσος. Ἐλάτε αὔριο νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἡ συντροφιά σας μοῦ εἶνε πάντοτε εὐχάριστη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν συγκίνησί της, σπιρούνιασε τὸ ἄλογό της καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Τζὼν ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κατάλαβε ὅτι κι' ἡ Μάτζυ ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημά του, κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε χαρὰ. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα, ἡ ὄρεσ τοῦ φαινόντουσαν ὑπερβολικὰ ἀργές. Τὸν ἔπνιγε ἡ ἀνυπομονησία του. Δὲν ἔβλεπε πότε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὴ Μάτζυ.

Βρέθηκαν τὴν ὀρισμένη ὥρα καὶ διασκέδασαν μέχρι τὸ μεσημέρι. Τὸ δάσος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε μιὰ ἀφάνταστη γοητεία καὶ ὁ Τζὼν ἔβλεπε πιὸ ὀμορφῆ καὶ πιὸ χαριτωμένη τὴ Μάτζυ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πού κάθησαν νὰ ξεκουραθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά ἐνὸς δέντρου, ὁ Τζὼν, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε παράφορα.

Ἡ Μάτζυ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου. Τὸν ἔφησε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ χέρια τρυφερὰ καὶ νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντός τους.

Μετὰ ἀπολίγους μῆνες ἔκαναν τοὺς γάμους των. Μὰ οἱ φίλοι τους ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Τζὼν Χάρτινγκ εἶχε γίνει τόσο καλὸς καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἡ Μάτζυ Λάουριγκ εἶχε δεχθῆ νὰ παντρευθῆ αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπον.

Μόνον ὁ πατέρας τῆς Μάτζυ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Αὐτὸς μόνον ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κόρης του. Αὐτὴ ἡ ὀμορφὴ ἀμαζόνα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Τζὼν ἀπὸ πείσμα καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει μὲ τὴν ἐπιμονὴ της νὰ τὴν ἐρωτευθῆ καὶ νὰ τὴν κάνῃ γυναικα του.

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ Λάουριγκ !

ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

στὰ μάτια της. Ἐξ αἰτίας σας θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὸ θίασο ! Ὁ Μπέρτ συγκλονίστηκε καὶ τὴν κύτταξε ἔκθαμβος... Τὰ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ λαχτάρια κι' ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα προαίσθησι, μάτια του καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ στὸ χλωμὸ πρόσωπον τῆς νέας... Εἶδε τὰ δάκρυά της νὰ κατακυλοῦν πάνω στὰ βελουδένια μάγουλά της... Εἶδε τὸ ἀγαλμάτινον κορμὶ τῆς νεαρῆς μπαλλαρίνας, νὰ σιγοτρέμῃ ὀλόκληρο ἀπ' τὴ βαθεῖα συγκίνησί της...

Καί... κατάλαβε, ὁ Μπέρτ !

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν κι' ἐσύ ; ξεφώνισε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Ναί! ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἢ νέα ὑψώνοντας μ' ἐγκυρτέρησι τολμηρὴ τὸ βλέμμα της τὸ δακρυμαμένο.

— Μά... μὰ τότε, στὸ διάβολο ὁ θιασάρχης, στὸ διάβολο κι' ἡ προσποιήσεις μου! ξεφώνισε ὁ Μπέρτ, σφίγγοντας τὰ γυμνὰ μπράτσα τῆς νέας στὶς χουφτες του. Μείνε λοιπὸν κοντὰ μου, Πέγκυ μου, γιατί... γιατί κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω.

Ἡ Πέγκυ τὸν κύτταξε κατάματα, ἔκθαμβη κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της... Ἐκανε κάτι νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε... Ἦταν τόσο ξαφνικὸ, τόσο ἀνέλπιστο αὐτὸ πού ἄκουγε, ὥστε τὰ στήθη της φούσκωναν ὀδυνηρὰ ἀπ' τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας της...

— Ἐπὶ τέλους μίλησες κι' ἐσύ, καλέ μου! περιωρίστηκε νὰ ψιθυρίσῃ κατόπιν.

Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ ὁποῖος τὴν καταφιλοῦσε μὲ παράφορη τρυφερότητα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 22)

κεῖο χέρι, δείχνει «ἀνεξαρτησία σκέψεως» καὶ «πρωτοτυπία στὶς ιδέες...» Ἀπαρράλαχτο ἀνοιγμα, μεταξὺ τετάρτου καὶ πέμπτου δακτύλου, παρουσίαζε ἐπίσης καὶ τὸ χέρι τῆς μεγάλης τραγωδοῦ Σάρρας Μπερνάρ !

Εὐχαρίστησα τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ ἀτυπώμα τῆς παλάμης τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ἐπίσης χαρακτηριστικὸ κι' αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλων κινηματογραφικῶν ἀστέρων...

Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο φύλλον, δημοσιεύοντες ἐπίσης καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ ὀραίου καὶ παγκοσμίου φήμης χειρομάντεως εὐπατρίδου.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 43)

Ἄξαφνα μὲ πῆρε τὸ μάτι της κοντὰ στὸ παιδί καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ πικρὸ μορφασμὸ στὰ χεῖλη.

Ἐστερα ἔσφιξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε σιγανά: «Ἐφυγε μὲ τὸ ἄστρο», ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ ἀκογόντουσαν φαιδρὲς κωδωνοκρουσίες.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ πέθανε κι' αὐτὴ. Οἱ συγγενεῖς μοιράσανε ὄλα τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Ἐμένα μὲ πῆραν κάτι χέρια ἀδιάφορα καὶ μὲ πέταξαν ἐδῶ χάμου, ὅπου κοίτομαι μελαγχολικὸ καὶ λυπημένο, γιατί δὲν μὲ ξαναχαϊδέψανε ἀπὸ τότε μικρὰ καὶ μαλακὰ χεράκια.

Τότε ὄλα μαζὺ τὰ τσακισμένα, τὰ παραπεταμένα, τὰ λησμονημένα τὰ παιχνίδια, ἀναστένναξαν γιατί κανεὶς δὲν τ' ἀγαποῦσε πειὰ... Καὶ δὲν ἀκούγόνταν πειὰ, παρὰ ὁ θόρυθος τῶν ἀναστεναγμῶν, μαζὺ μὲ τὸ θρῆνον τοῦ ἀνέμου.

Ξαφνικὰ ὄλος ὁ τόπος πλημμύρισε φῶς. Ὁ κόσμος ὑποδεχότανε μὲ φῶτα καὶ φωνές, μ' εὐχές καὶ θόρυθο τὸν καινούργιον χρόνον. Ἐνα ἄστρο ἐφάνηκε ἐπάνω στὸν φεγγίτη καὶ γέμιζε ἀπὸ φῶς τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, ὄλα τὰ φτωχὰ τὰ πραγματάκια, πού ντρεπόντουσαν γιατί ἀσχήμηναν κι' ἐπάληψαν καὶ τὰ εἶχε φάει ὁ σκόρος, αἰσθάνθηκαν χαρὰ μεγάλη.

... Ἡ καμπάνες ἀρχίσανε νὰ σημαίνουν γιὰ τὸ νέον χρόνον. Ὁλα τὰ ὀρολόγια, μεγάλα καὶ μικρὰ, σημαίνανε σὰν νὰ τὸν χαίρετιζον, καὶ ἀπὸ παντοῦ τώρα ἀκογόντουσαν φωνές, πού φαινόντουσαν, σὰν νὰ ἦσαν φωνές ὄλων τῶν ἀστέρων, ὄλων τῶν ἀψύχων, ὄλης τῆς φύσεως πού ἀντιλαλοῦσε πανηγυρικὰ καὶ χαρμόσυνα :

Ἀρχιμηνὰ κι' ἀρχιχρόνια,

κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος . . .